

som 2,25, 2,77, 2,92 og 3,04. Inkasso-provisionen udgjorde i Statsanstalten i Aarene 1906 og 1907 0,95 og 1,64 pCt., medens den f. Eks. i „Hafnia“ var 2,35 og 2,41. Af næste Rubrik ses det, at i Administrationsudgifter har Statsanstalten i 1906 betalt 1,57, i 1907 1,45 pro mille, hvorimod de andre Selskaber er oppe over 2, paa ca. 2 $\frac{1}{2}$, ja, indtil 3,88 pro mille.

Det fremgaar heraf, at Statsanstalten baade med Hensyn til Erhvervelseskontninger, Inkassationsgebyrer og Administrationsudgifter er betydelig lavere nede end de andre her nævnte Selskaber. Da den Sag blev behandlet sidst, gjorde jeg en Henstilling til den daværende Indenrigsminister, og han bad mig om at lade den Sag, jeg omtalte, bero til senere, da den maaske kunde blive taget op. Det drejede sig om Rigtigheden af at udvide Statens Kontrol til at omfatte saavel Brandassurancesforsikringsselskaber som Ulykkesforsikringsselskaber og de private Sygeforsikringsselskaber. Jeg behøver ikke at gøre Forsamlingen opmærksom paa, at der ogsaa hos disse Selskaber kan ske Administrationsfejl, der kan medføre betydelig Risiko for de vedkommende, der assurerer i Selskaberne. Jeg erkender, at der naturligvis er stor Forskel paa den Risiko, man løber overfor et Brandassurance-selskab, hvis det skulde gaa rabundus, og den Risiko, man løber overfor et Livsassurance-selskab, idet man i det førstnævnte har lettere ved at skifte. Men jeg har den Opfattelse, at det var heldigt, om Staten greb regulerende og kontrollerende ind paa Forsikringsvæsenets Omraade, ja, jeg føjer til, at jeg skulde slet ikke have noget imod, om Staten monopoliserede de forskellige Forretninger paa dette Omraade. Er der noget, som den nuværende Stat egner sig til at have med at bestille, saa maa det netop være saadanne Foretagender, som nu drives af Forsikringsselskaber, og er der noget, som kunde skabe den fornødne Tryghed blandt de forsikrede, maatte det være, at Staten hæftede for de tegnede Forsikringer. Ved Sygeforsikring forstaar jeg naturligvis kun den private Sygeforsikring, idet vor Sygekasseinspektion i Henhold til Lovgivningen er kontrollerende overfor de af Staten anerkendte Sygekasser. Men der findes en Del private Sygeforsikringsselskaber, som er rene Spekulationsforetagender, af hvilke jeg i sin Tid havde Lejlighed til at paa-pege adskillige. Jeg tror ikke, der i Øjeblikket er noget nyt opdukkende paa dette Omraade, men blandt de private Sygefors-

sikringsselskaber, der nu bestaar, er der utvivlsomt adskillige, der kunde trænge til en ganske virksom Kontrol.

Med disse Bemærkninger skal ogsaa jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling her i Tinget, idet jeg udtaler min Glæde over, at det i sin Tid vedtagne Lovforslag, som fra flere Sider, særlig fra Forsikringsselskabers Side, blev modtaget med en Del Uvillie, har vist sig at virke godt og har fremmet Livsforsikringstanken herhjemme. Efter at vi har faaet Loven af 1904, er, som det er nævnt her, Forsikringsbeløbene og de forsikredes Antal steget betydeligt, og selv om man ikke udelukkende kan tilskrive Loven af 1904 Æren herfor, har den utvivlsomt haft stor Betydning i saa Hen-seende.

Keiser-Nielsen: Forinden jeg gaar til en nærmere Omtale af det foreliggende Lovforslag og dets Enkeltheder, er der en Ting, som jeg gerne vilde have gjort rigtig nagelfast for de ærede Medlemmer i dette Ting; og det er dette, at en Livsforsikringslovs Formaal maa først og fremmest være at virke til Livsforsikrings-sagens Udbredelse. Alle de andre Opgaver, en saadan Lov sætter sig, maa bøjes ind under dette Hovedformaal, og enhver Tendens i Loven eller dens Forstaaelse, som virker modsat eller hemmende paa det Formaal, er efter min Mening af det onde, forkludrer Loven og maa derfor af al Magt bekæmpes. Anledningen for mig til at drage dette saa stærkt i Forgrunden er, at den højtærede Minister i sin Indledningstale til Debatten om Loven her i Tinget saa klart og fuldkommen rigtigt straks anslug denne Tone og for øvrigt i hele sin Tale lod den klinge stærkt igennem, medens derimod det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), som siden fik Ordet, i nogen Maade, syntes jeg, igen forflygtigede den. Jeg mener, den maa være det underbyggende Grundlag for Forstaaelsen af Løven i det hele og i alle dens Enkeltheder, og jeg fæstner derfor igen den af den højtærede Minister opmurede Hovedhjørnesten, nemlig at det gælder om Livsforsikrings-sagens Udbredelse i Befolkningen.

Jeg har under Finanslovens første Behandling haft Lejlighed til her i Tinget at fremhæve, at det maaske var et stort Spørgsmaal, om ikke den Form for Spar-sommelighed, som Livsforsikringen repræsenterer, er den, der i Virkeligheden passer moderne Mennesker bedst. Den forpligter til regelmæssige Indskud, som un-